

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: L

Strona pozwana: M

przy udziale: R, K

Sentencja

- 1) Artykuł 12 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 należy interpretować w ten sposób, że pozwala on, dla potrzeb postępowania z zakresu odpowiedzialności rodzicielskiej, ustalić jurysdykcję sądu państwa członkowskiego, które nie jest państwem zwykłego pobytu dziecka, nawet jeżeli przed wybranym sądem nie toczy się żadne inne postępowanie.
- 2) Artykuł 12 ust. 3 lit. b) rozporządzenia nr 2201/2003 należy interpretować w ten sposób, że nie można uznać, iż jurysdykcja sądu, do którego jedna ze stron wniosła o rozpoznanie sprawy z zakresu odpowiedzialności rodzicielskiej, została „wyraźnie lub w inny jednoznaczny sposób uznana przez wszystkie strony postępowania” w rozumieniu tego przepisu, jeżeli strona pozwana w tym pierwszym postępowaniu inicjuje następnie drugie postępowanie przed tym samym sądem i w ramach pierwszej swojej czynności w pierwszym postępowaniu podnosi brak jurysdykcji tego sądu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 85 z 22.3.2013.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 13 listopada 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-112/14) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Swoboda przedsiębiorczości — Swobodny przepływ kapitału — Artykuły 49 TFUE i 63 TFUE — Artykuły 31 i 40 porozumienia EOG — Krajowe przepisy podatkowe — Wypłata zysków członkom spółek o skoncentrowanym akcjonariacie — Odmienne traktowanie spółek będących rezydentami i spółek niebędących rezydentami — Czysto sztuczne struktury — Proporcjonalność)

(2015/C 016/12)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal i L. Armati, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciel: L. Christie, pełnomocnik)

Sentencja

- 1) Przyjmując i utrzymując w mocy przepisy podatkowe dotyczące wypłaty zysków członkom („participants”) spółek niebędących rezydentami, które przewidują różne traktowanie działalności krajowej i transgranicznej, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, które ciążyą na nim na mocy art. 63 TFEU i art. 40 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r.
- 2) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zostaje obciążane kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 184 z 16.6.2014.